

HOTĂRÂRE Nr. 6 din 30 iulie 2014
pentru aprobarea Normelor de certificare a declarațiilor fiscale ale contribuabililor
EMITENT: CAMERA CONSULTANȚILOR FISCALI
PUBLICATĂ ÎN: MONITORUL OFICIAL NR. 883 din 4 decembrie 2014

În conformitate cu prevederile art. 83¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (2), ale art. 11 lit. d) și ale art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, aprobată cu modificări prin Legea nr. 198/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul superior al Camerei Consultanților Fiscali hotărăște:

ART. 1

Se aprobă Normele de certificare a declarațiilor fiscale ale contribuabililor, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

ART. 2

Normele prevăzute la art. 1 se aplică pentru certificarea declarațiilor fiscale ale contribuabililor, persoane fizice sau juridice, începând cu cele care au termen de depunere la organele fiscale competente după data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

ART. 3

Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Consultanților Fiscali,
Ion-Toni Teau

București, 30 iulie 2014.

Nr. 6.

NORME

de certificare a declarațiilor fiscale ale contribuabililor

ART. 1

Dispoziții generale

(1) Prezentele norme se aplică pentru certificarea tuturor declarațiilor fiscale ale contribuabililor, persoane fizice sau juridice, care optează pentru certificarea de către un consultant fiscal a declarațiilor fiscale, inclusiv a declarațiilor fiscale rectificative, anterior depunerii acestora la organul fiscal.

(2) Pot certifica declarații fiscale numai consultanții fiscali care au dobândit această calitate potrivit reglementărilor legale cu privire la organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, care sunt înscriși ca membri activi în Registrul consultanților fiscali și al societăților de consultanță fiscală și au dreptul de exercitare a profesiei.

(3) Contribuabilii pot încheia contracte pentru certificarea declarațiilor fiscale cu consultanții fiscali persoane fizice sau societăți de consultanță fiscală, indiferent de localitatea de domiciliu/sediul social al acestora.

ART. 2

Definiții

În înțelesul prezentelor norme, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) certificarea declarației fiscale - verificarea în vederea confirmării a datelor înscrise în declarațiile fiscale cu privire la situația fiscală a contribuabilului, în concordanță cu prevederile legale, pe baza documentelor și informațiilor financiar-contabile și fiscale solicitate de către consultantul fiscal și furnizate de către contribuabil, date ce sunt reflectate în evidența contabilă și fiscală a contribuabilului;

b) contribuabil - persoana fizică sau juridică a cărei declarație fiscală este supusă certificării de către un consultant fiscal;

c) declarație fiscală - totalitatea declarațiilor fiscale, astfel cum sunt definite de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

d) dosarul contribuabilului - ansamblul datelor și informațiilor referitoare la istoricul contribuabilului pentru perioada aferentă de la înființare și până la data certificării;

e) dosarul de lucru - ansamblul datelor, informațiilor și declarațiilor cerute și primite de către consultantul fiscal de la contribuabil, în vederea certificării declarațiilor fiscale; în dosarul de lucru sunt incluse testele, fișierele de lucru și alte documente pe baza cărora consultantul fiscal realizează activitatea de certificare;

f) notă de certificare - document în care este consemnată certificarea, cu sau fără rezerve, a declarației fiscale și care se depune la organele fiscale competente;

g) prag de semnificație - raport statistic ce este luat în considerare de către consultantul fiscal la stabilirea ponderii finale a unor activități financiar-contabile, procedurale și organizatorice derulate de către contribuabili și care influențează semnificativ valorile declarate/deductibile/de restituiri etc.; ca regulă generală, în determinarea procentajului ce va fi aplicat unei valori de referință alese pentru stabilirea pragului de semnificație se va folosi raționamentul profesional;

h) raport de certificare - document în care sunt consemnate toate activitățile consultantului fiscal în vederea certificării și rezultatul acestora, precum și, dacă este cazul, motivele certificării cu rezerve;

i) verificarea prin sondaj - activitatea de verificare selectivă a documentelor și operațiunilor considerate ca reprezentative pentru totalitate, care reflectă operațiunile taxabile.

ART. 3

Contractul dintre consultantul fiscal și contribuabil

Între consultantul fiscal și contribuabilul care optează pentru certificarea declarațiilor sale se încheie un contract în formă scrisă, care trebuie să conțină cel puțin clauze care să prevadă și să asigure:

- a) exercitarea independentă a calității de consultant fiscal;
- b) inexistența oricărei forme de incompatibilitate a consultantului fiscal sau a unui interes material în afara onorariului stabilit prin contract;
- c) existența asigurării pentru răspunderea profesională;
- d) răspunderea contribuabilului pentru conformitatea informațiilor și/sau a documentelor puse la dispoziția consultantului fiscal;
- e) obligația consultantului fiscal de a păstra rapoartele de certificare aferente declarațiilor certificate, precum și toate documentele aferente dosarului contribuabilului și dosarului de lucru, cu menționarea că acestea pot fi prezentate la solicitarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, pe perioada termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale;
- f) obligația părților de a include în contract clauze rezonabile privind răspunderea consultantului fiscal și a contribuabilului, conform prevederilor art. 4 și 5;
- g) încetarea contractului.

ART. 4

Obligațiile consultantului fiscal

(1) Consultantul fiscal este obligat să presteze serviciul de certificare a declarațiilor fiscale ale contribuabililor cu atenția cuvenită, conform cerințelor cuprinse în prezentele norme și în Codul etic al consultantului fiscal, și să asigure păstrarea confidențialității asupra informațiilor fiscale la care are acces.

(2) La solicitarea organelor fiscale sau judiciare, consultantul fiscal prezintă date din dosarul contribuabilului, dosarul de lucru, precum și din raportul de certificare, în vederea clarificării și/sau stabilirii situației fiscale a contribuabilului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

ART. 5

Obligațiile contribuabilului

(1) Contribuabilul pregătește declarația fiscală în vederea certificării și este ținut răspunzător potrivit legii, după caz, pentru înregistrarea documentelor contabile, acuratețea înregistrărilor contabile, întocmirea și acuratețea declarațiilor, a registrelor contabile și fiscale și a oricăror altor documente și/sau date ce stau la baza declarației întocmite de acesta și predate spre certificare consultantului fiscal.

(2) În scopul certificării declarațiilor, contribuabilul dă o declarație pe propria răspundere prin care își asumă răspunderea pentru corectitudinea datelor, înregistrărilor, procedurilor de lucru interne și a politicilor contabile. Modelul declarației pe propria răspundere a contribuabilului este prevăzut în anexa nr. 1.

(3) Contribuabilul pune la dispoziția consultantului fiscal documente și informații în vederea verificării elementelor înscrise în declarația fiscală ce face obiectul certificării.

(4) Contribuabilul are obligația de a pune la dispoziția consultantului fiscal, la cererea acestuia, cazierul fiscal, cu ocazia întocmirii dosarului de lucru.

ART. 6

Procedura de lucru. Dosarul contribuabilului și dosarul de lucru

(1) Înainte de a proceda la certificarea primei declarații, consultantul fiscal întocmește dosarul contribuabilului, pe care, după caz, îl actualizează cu prilejul certificării următoarelor declarații.

(2) În dosarul contribuabilului se consemnează, pe baza declarației contribuabilului, a datelor puse la dispoziție de către acesta și a verificării datelor din registrele publice (cum sunt registrul comerțului, Buletinul procedurilor de insolvență, bazele de date ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală postate pe site-ul web al agenției, ale serviciilor de cadastru și publicitate imobiliară etc.), informații despre istoricul contribuabilului, cum sunt:

- a) numele/denumirea, codul de identificare fiscală, precum și numărul de înmatriculare de la registrul comerțului, după caz;
- b) domiciliul fiscal și sediile secundare, modul de deținere a spațiilor pentru sediul social și sediile secundare, perioadele de valabilitate a sediului social și sediilor secundare, locul (locurile) unde s-a exercitat gestiunea administrativă și conducerea efectivă a afacerilor;
- c) asociații, administratorii;
- d) domeniile de activitate prestate;
- e) cifra de afaceri;

- f) partenerii de afaceri, persoanele afiliate;
- g) cesiunile de părți sociale;
- h) momentul de transfer al dreptului de proprietate asupra bunurilor și implicațiile acestuia asupra exigibilității TVA, înregistrării veniturilor și stabilirii rezultatului fiscal.

(3) În toate cazurile, în vederea certificării declarației fiscale, consultantul fiscal verifică prin sondaj și în baza pragului de semnificație documentele și întocmește dosarul de lucru, în care consemnează, pentru perioada aferentă certificării, după caz, date cum sunt:

- a) modul de administrare a registrelor și documentelor justificative și contabile, precum și a evidențelor fiscale;
- b) modul de respectare a reglementărilor legale privind inventarierea generală a elementelor patrimoniale de activ și pasiv;
- c) existența unor măsuri dispuse prin acte întocmite de către organele fiscale sau alte organe cu atribuții în domeniul fiscal și neîndeplinite de către contribuabil;
- d) identificarea partenerilor de afaceri care au avut cu contribuabilul raporturi juridice ce au o pondere semnificativă în activitatea acestuia;
- e) modalitățile de efectuare a decontărilor, urmărindu-se organizarea și ținerea evidenței analitice a debitorilor și creditorilor;
- f) datoriile/creanțele care nu provin din achiziții/livrări de bunuri sau prestări de servicii;
- g) documentele justificative privind achitarea datoriilor prin plăți în contul altor persoane decât creditorii, existența acordului creditorilor;
- h) compensările între mai multe părți sau bilaterale;
- i) respectarea cerințelor referitoare la emiterea facturilor;
- j) faptele înscrise în cazierul fiscal al contribuabilului.

(4) Dosarul contribuabilului și dosarul de lucru se păstrează la consultantul fiscal care certifică declarația o perioadă cel puțin egală cu termenul de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale. Păstrarea dosarului contribuabilului și a dosarului de lucru se poate realiza și în medii de stocare electronice, cu respectarea legislației în vigoare.

(5) Dosarul de lucru și dosarul contribuabilului pot fi verificate de către organele de control ale Camerei Consultanților Fiscali cu prilejul controlului de calitate efectuat periodic.

ART. 7

Stabilirea tratamentului fiscal

(1) Tratamentul fiscal al operațiunilor economice reflectate în documentele financiar-contabile și care sunt înscrise în declarația ce urmează a fi supusă certificării se verifică prin sondaj.

(2) Consultantul fiscal trebuie să stabilească praguri de semnificație pe baza cărora certifică declarațiile. Pentru elaborarea raportului de certificare, consultantul fiscal impune un nivel acceptabil al pragului de semnificație, astfel încât să poată detecta din punct de vedere cantitativ denaturările semnificative. Pe toată durata procedurii de certificare a declarațiilor fiscale consultantul fiscal poate modifica pragul de semnificație, în funcție de datele de care ia cunoștință.

ART. 8

Stabilirea pragului de semnificație

(1) În stabilirea pragului de semnificație pentru verificarea calculului impozitului/taxei, consultanții fiscali se vor baza în primul rând pe raționamentul profesional, precum și pe procedurile analitice și pe înțelegerea în ansamblu a contribuabilului și a mediului economic în care acesta activează.

(2) Pentru stabilirea pragului de semnificație, consultantul fiscal aplică un procentaj dintr-o anumită valoare de referință. Ca regulă generală, în determinarea procentajului ce va fi aplicat unei valori de referință alese pentru stabilirea pragului de semnificație se va folosi raționamentul profesional.

ART. 9

Cerințe speciale de verificare în vederea certificării declarațiilor fiscale

Pentru stabilirea valorii de referință utilizate pentru determinarea pragului de semnificație în vederea certificării unei declarații fiscale, consultantul fiscal utilizează informații fiscale relevante, cum sunt cele prevăzute exemplificativ în anexa nr. 2 "Cerințe speciale de verificare în vederea certificării declarației anuale de impozit pe profit", anexa nr. 3 "Cerințe speciale de verificare în vederea certificării declarațiilor

de TVA", anexa nr. 4 "Cerințe speciale de verificare în vederea certificării declarației pentru accize" și anexa nr. 5 "Cerințe speciale de verificare în vederea certificării declarației de impozit pe venit".

ART. 10

Rezultatul certificării

(1) Rezultatul certificării se consemnează în scris într-un raport de certificare. În baza raportului de certificare se întocmește nota de certificare, care se depune la organul fiscal.

(2) În nota de certificare se menționează dacă certificarea este făcută cu sau fără rezerve. Nota de certificare reprezintă documentul de certificare în sensul art. 83¹ alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Nota de certificare conține în mod obligatoriu datele de identificare ale consultantului fiscal, precum și elemente privind cuantumul și natura creanței fiscale declarate.

(4) În situația în care se certifică o declarație rectificativă, în nota de certificare se precizează cauzele care au generat rectificarea.

(5) În situația în care se certifică o declarație cu rezerve, în nota de certificare se menționează motivația acesteia.

(6) Conținutul raportului de certificare este prevăzut în anexa nr. 6.

ART. 11

Anexe

Anexele nr. 1 - 6 fac parte integrantă din prezentele norme.

Declarație pe propria răspundere a contribuabilului

- model -

DECLARAȚIE

Subsemnatul,, domiciliat în, str. nr., bl., sc., et., ap., sectorul, CNP, posesor al CI seria nr., eliberată de la data de, în calitate de:

1. contribuabil;

2. reprezentant legal al, cu domiciliul fiscal în, str. nr., bl., sc., et., ap., sectorul, înregistrată în:

1. registrul comerțului sub nr. J...../...../.....;

2. Registrul asociațiilor și fundațiilor sub nr., având cod de identificare fiscală, atribut fiscal, declar pe propria răspundere următoarele:

- toate datele, înregistrările, procedurile de lucru interne și politicile contabile care au legătură cu declarația predată spre certificare consultantului fiscal sunt corecte, complete și întocmite cu respectarea dispozițiilor legale;

- registrele contabile și fiscale și toate celelalte documente ce stau la baza declarației predate spre certificare consultantului fiscal sunt întocmite conform legii;

- documentele ce au stat la baza înregistrărilor contabile aferente exercițiului financiar sunt autentice și reflectă tranzacții reale.

Pentru orice abatere privind procedurile de lucru interne, politicile contabile, înregistrarea documentelor contabile, acuratețea înregistrărilor contabile, întocmirea și acuratețea declarațiilor/deconturilor și a registrelor contabile și fiscale și a oricăror altor documente și/sau date ce stau la baza declarației predate spre certificare consultantului fiscal îmi asum răspunderea exclusivă.

Semnătura

.....

Data

.....

Cerințe speciale de verificare în vederea certificării declarației anuale de impozit pe profit

1. Pentru stabilirea valorii de referință utilizate pentru determinarea pragului de semnificație se utilizează informații fiscale relevante, cum ar fi:

- a) ponderea fiecărei categorii de venit neimpozabil în totalul veniturilor neimpozabile;
- b) ponderea fiecărei categorii de cheltuială nedeductibilă în totalul cheltuielilor nedeductibile.

2. În vederea certificării declarațiilor de impozit pe profit, consultantul fiscal urmărește aspecte cum sunt:

- a) verificarea modului de înregistrare a veniturilor din activitatea de bază și din activitățile secundare, precum și din valorificarea activelor;
- b) verificarea modului de înregistrare a veniturilor financiare;
- c) verificarea cheltuielilor și a veniturilor înregistrate în avans, precum și a plăților efectuate în avans către furnizori și a sumelor încasate în avans de la clienți;
- d) verificarea concordanței dintre activitatea desfășurată, facturile întocmite și înregistrarea corectă și la termen a acestora în evidența contabilă;
- e) verificarea concordanței dintre data emiterii facturilor și prevederile din contractele încheiate cu diverși parteneri referitoare la termene scadente, modalitatea de decontare, valoarea contractată etc.;
- f) verificarea modului de derulare a asocierilor în participațiune cu diverși parteneri, modului de decontare și înregistrare a veniturilor și cheltuielilor asocierii;
- g) verificarea documentelor justificative specifice fiecărei categorii de cheltuieli care stau la baza înregistrării și a realității operațiunilor;
- h) verificarea eventualelor operațiuni cu contribuabili declarați inactivi;
- i) verificarea tranzacțiilor cu persoane afiliate și a respectării regulilor referitoare la prețurile de transfer, pe baza dosarului prețurilor de transfer;
- j) verificarea existenței unor împrumuturi de la asociați și a modului de rambursare a acestora;
- k) verificarea constituirii, reducerii sau anulării provizioanelor ori rezervelor înregistrate în evidența contabilă și a influenței acestora asupra bazei de impozitare;
- l) identificarea cheltuielilor făcute în favoarea asociaților/acționarilor;
- m) verificarea documentelor justificative aferente cheltuielilor cu servicii de management, consultanță, servicii facturate de nerezidenți;
- n) verificarea înregistrării unor cheltuieli în concordanță cu data emiterii facturilor de avans sau pe faze ale unui proiect;
- o) verificarea utilizării regimului de amortizare pentru imobilizările corporale sau necorporale aflate în proprietate;
- p) verificarea cheltuielilor cu deductibilitate limitată, în special a cheltuielilor de protocol, cheltuielilor pentru funcționarea, întreținerea și repararea sediilor, locuințelor de serviciu și autoturismelor, precum și a cheltuielilor sociale.

Cerințe speciale de verificare în vederea certificării declarațiilor de TVA

În vederea certificării declarațiilor de TVA, consultantul fiscal urmărește, după caz, aspecte cum sunt:

a) identificarea apartenenței contribuabilului la un grup de societăți controlate în comun sau dacă acesta are raporturi juridice cu societăți care au aceiași asociați/acționari/administratori ori își desfășoară activitatea la același sediu social sau domiciliu fiscal;

b) identificarea unor acțiuni ale contribuabilului care pot stabili comportamentul fiscal al acestuia, respectiv dacă suma TVA de rambursat este justificată a se solicita la rambursare (de exemplu, ca urmare a unor investiții, achiziții destinate realizării de exporturi sau achiziții destinate realizării de livrări intracomunitare de bunuri, scutite de TVA etc.);

c) identificarea periodicității apariției dreptului de a solicita rambursarea, dacă solicitarea este generată de activitatea normală sau de operațiuni întâmplătoare ori atipice care impun o analiză mai detaliată;

d) identificarea operațiunilor ocazionale care generează sume mari reprezentând TVA deductibilă, existența documentelor justificative care au stat la baza înregistrării acestora în evidențele contabile și fiscale;

e) identificarea operațiunilor cu valori semnificative pentru volumul de activitate al contribuabilului și care generează periodic dreptul la deducerea TVA;

f) verificarea operațiunilor care au condus la înscrierea datelor în rubrica privind TVA deductibilă din decontul de TVA și care pot crea suspiciuni privind exercitarea corespunzătoare a dreptului de deducere a TVA;

g) verificarea operațiunilor care au condus la înscrierea datelor în rubrica de regularizări privind dreptul de deducere a TVA din decontul de TVA (de exemplu, anularea totală sau parțială a unor operațiuni fără efectuarea propriu-zisă a acestora);

h) refuzul fără o justificare obiectivă de a înregistra facturi de la furnizori pentru stornarea unor operațiuni;

i) înregistrarea periodică a unor facturi de stornare cu parteneri din cadrul aceluiași grup sau alți parteneri de afaceri;

j) verificarea ajustărilor TVA;

k) verificarea operațiunilor efectuate cu furnizori al căror cod de înregistrare în scopuri de TVA a fost anulat din oficiu de către organele fiscale, ca urmare a unui comportament fiscal inadecvat (de exemplu, nedepunerea deconturilor de TVA pentru o anumită perioadă sau depunerea de deconturi în care nu sunt evidențiate nici livrări de bunuri/prestări de servicii și nici achiziții de bunuri/servicii) sau ca urmare a implicării în fapte de evaziune fiscală (de exemplu, asociații/administratorii persoanei impozabile sau persoana impozabilă însăși au înscris infracțiuni în cazierul fiscal);

l) verificarea existenței unor livrări de bunuri și prestări de servicii la valori mult mai mici decât în mod frecvent, fără o justificare a contribuabilului pentru decizia luată;

m) identificarea unor situații de nedeclarare și neînregistrare a unor livrări de bunuri sau prestări de servicii pentru care s-au întocmit facturi fiscale;

n) identificarea existenței unor facturi anulate, fără să existe toate exemplarele la contribuabil;

o) verificarea aplicării corecte a cotelor de TVA, în special a cotelor reduse de taxă care presupun îndeplinirea anumitor condiții prevăzute de lege;

p) justificarea corespunzătoare de către contribuabili a scutirilor de TVA cu drept de deducere aferente operațiunilor reflectate în decontul de TVA;

q) verificarea încadrării corecte a unor operațiuni în categoria celor scutite de TVA fără drept de deducere (de exemplu, operațiuni imobiliare, operațiuni financiar-bancare și de asigurări ș.a.), aspect care

poate influența determinarea corectă a pro-ratei aplicate de persoanele impozabile cu regim mixt și, implicit, stabilirea taxei deduse;

r) verificarea calculului pro-ratei de deducere de către persoanele impozabile cu regim mixt;

s) verificarea aplicării corespunzătoare a taxării inverse pentru operațiunile reflectate în rubricile aferente din decontul de TVA;

ș) verificarea exercitării corespunzătoare a dreptului de deducere a TVA pentru operațiunile efectuate către/de către contribuabili care aplică sistemul TVA la încasare;

t) determinarea corectă a faptului generator, a exigibilității și a bazei de impozitare a TVA.

Cerințe speciale de verificare în vederea certificării declarației pentru accize

În vederea certificării declarațiilor pentru accize, consultantul fiscal urmărește aspecte cum sunt:

- a) valabilitatea autorizației ce permite desfășurarea activității cu produse supuse accizelor;
- b) declarația anuală pe propria răspundere privind informațiile necesare pentru actualizarea garanției;
- c) decontul de accize;
- d) raportările lunare privind producția, achiziția, deținerea și expedierea de produse accizabile, după caz - antrepozit fiscal, destinat înregistrat, expeditor înregistrat;
- e) raportările lunare privind achizițiile și utilizările marcajelor în cazul produselor accizabile supuse marcării;
- f) raportul electronic (utilizat de operatorul economic) care calculează automat (în baza facturilor încărcate în sistem) suma datorată aferentă eliberărilor pentru consum de produse accizabile;
- g) verificarea prin sondaj a facturilor încărcate de operatorul economic în contabilitate.

Cerințe speciale de verificare în vederea certificării declarației de impozit pe venit

1. Pentru stabilirea valorii de referință utilizate pentru determinarea pragului de semnificație se utilizează informații fiscale relevante, cum ar fi:

a) ponderea fiecărei categorii de sume încasate care nu reprezintă venit brut în totalul sumelor încasate care nu reprezintă venit brut;

b) ponderea fiecărei categorii de cheltuială nedeductibilă în totalul cheltuielilor nedeductibile.

2. În vederea certificării declarațiilor de impozit pe venit, consultantul fiscal urmărește aspecte cum sunt:

a) verificarea modului de evidențiere a sumelor încasate din desfășurarea activității;

b) verificarea modului de evidențiere a câștigurilor din transferul activelor din patrimoniul afacerii;

c) verificarea modului de evidențiere a veniturilor financiare;

d) verificarea modului de evidențiere a veniturilor din activități independente;

e) verificarea modului de evidențiere a veniturilor din anularea sau scutirea unor datorii apărute în legătură cu o activitate independentă;

f) verificarea concordanței dintre activitatea desfășurată, facturile întocmite și înregistrarea corectă și la termen a acestora în evidența contabilă, în funcție de data încasării acestora;

g) verificarea concordanței dintre data emiterii facturilor și prevederile din contractele încheiate cu diverși parteneri referitoare la termene scadente, modalitatea de decontare, valoarea contractată etc.;

h) verificarea documentelor justificative specifice fiecărei categorii de cheltuieli care stau la baza înregistrării și a realității operațiunilor și a modului de încadrare a acestora în categoria cheltuielilor deductibile în funcție de exercițiul financiar al anului în cursul căruia au fost plătite și de condiția de a fi efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării venitului;

i) verificarea modului de deducere a cheltuielilor cu amortizarea;

j) verificarea modului de aplicare a limitării deducerii pentru anumite categorii de cheltuieli;

k) identificarea sumelor sau a bunurilor utilizate de contribuabil pentru uzul personal sau al familiei sale;

l) verificarea încadrării corecte a mijloacelor fixe în clasificarea prevăzută de normele legale în vigoare.

Conținutul raportului de certificare

Raportul de certificare trebuie să cuprindă cel puțin următoarele elemente:

- a) datele de identificare ale consultantului fiscal;
- b) ansamblul datelor și informațiilor referitoare la istoricul contribuabilului;
- c) explicații cu privire la cuantumul și natura creanței fiscale declarate;
- d) modalitatea de calcul al pragului de semnificație, valoarea pragului de semnificație și eventualele modificări ale pragului de semnificație pe perioada certificării declarației;
- e) mențiuni despre datele verificate prin sondaj și în baza pragului de semnificație în vederea certificării declarației fiscale;
- f) activitățile consultantului fiscal în vederea certificării și rezultatul acestora;
- g) eventualele ajustări/modificări propuse față de declarația supusă inițial certificării și comunicate contribuabilului;
- h) opinia consultantului fiscal referitoare la declarația supusă verificării;
- i) dacă este cazul, motivele certificării cu rezerve sau refuzului de certificare;
- j) în situația în care se certifică o declarație rectificativă se precizează cauzele care au generat rectificarea.